

Af Kai
Kjær-Hansen

Før søndagen

Med kristne øjne - ikke »koøjne«

Fire og tyvende søndag efter trinitatis

Mattæus kap. 9 vers 18-26:

Medens (Jesus) talte til dem derom, se, da kom der en synagogeforstander og kastede sig ned for ham og sagde: »Min datter er lige nu død, men kom og læg din hånd på hende, så bliver hun levende igen.«

Da stod Jesus op og fulgte ham sammen med sine disciple. Og se, en kvinde, som havde haft svære blødninger i tolv år, nærmede sig bagfra og rørte ved kvasten på hans kappe, thi hun sagde ved sig selv: »Blot jeg rører ved hans kappe, bliver jeg

frelst.« Men Jesus vendte sig om, og da han så hende, sagde han: »Vær frimodig, datter, din tro har frelst dig.« Og fra samme time var kvinden frelst. Og da Jesus kom til synagogeforstanderens hus og så fløjtespillerne og folkeskaren, der larmede,

sagde han: »Gå bort herfra, thi pigen er ikke død, hun sover.« Og de lo ad ham. Men da folkeskaren var vist bort, gik han ind og tog hende ved hånden, og pigen rejste sig op. Og rygter derom kom ud i hele den del af landet.

Det er ikke de store ord, der her tages i brug, for at fortælle om to menneskers store tro. Ordene er jævne, men måske netop af den grund desto mere udfordrende. Hvilken tillid disse mennesker dog viser Jesus! Havde vi andre blot halvdelen af den...

Det er synagogeforstanderens og kvindens tro og tillid til Jesus, opmærksomheden skal fanges af. I mødet med død og sygdom kan Jesus nemlig godt kalde tilliden frem. Jesus vil have os til at se på sygdom og død med kristelige øjne, ikke med »køøjne« for nu at bruge et karskt udtryk af den 500-årige Luther.

Ganske vist spiller statisterne også en rolle, disse mere eller mindre professionelle sørgemusikanter og grædekoner, som udmærket kender forskel på død og søvn. Spillemandenes sørgemusik og grædekonerens tårer forvandles da også til latter, da Jesus hævder, at pigens død for ham kun er en søvn.

Egentlig er det vel meget forståeligt, at latteren breder sig. Men det at grine ad Jesus, kommer man ikke godt fra. Hverken den gang eller i dag. For grinet tager ikke højde for, at Jesus er dødens overmand.

Hvad der er blevet af grinet og latteren hos statisterne i dagens tekst, er ikke svært at gætte sig til efter at begravelsen var blevet aflyst. Men latteren kan jo møde den troende efterladte, som i dag tror, at den væmmelige død ikke er den definitive afslutning.

Stakkels verden, som bare har »køøjne« og siger, at det er virkelighedsflugt at regne med en opstandelsens morgen.

Statisterne regner ikke med Jesu magt og har ikke taget højde for faderens afmagt, den afmagt, som fører ham til at søge hjælp hos Jesus. Utrolige ting kan ske, når menneskers afmagt forvandles til tro på Jesu magt.

Med et lille prik på skulderen, et kærtegn på kinden eller et tryk på ar-

men, vækker vi vore børn af deres søvn. Mere skal der ikke til fra Jesu side for at opvække en død. Han tager pigens ved hånden, og hun rejser sig op.

Når Jesus har denne magt, og når han på opstandelsens morgen skal vække alle mennesker af døde, er der al mulig grund til at se på døden med kristelige øjne. Med Luthers så dristige ord til dagens tekst: Når du ser en kristen dø, så ser dine øjne et dødt menneske. Men sådanne »køøjne« skal du lukke i og så lukke de åndelige øjne op, som ser til ordet.

Og ser man på Kristus, så kan troen frimodigt sige i mødet med døden: Jeg ser ingen død, jeg fornemmer ingen død, for jeg har Kristus, siger Luther. Og han tilføjer i troens trods over for døden: det er dog kun et loppebid, som stikker, men skade mig på livet, det kan den dog ikke gøre.

Den frygtesløse tale over for døden får desto mere vægt, når man husker, at Luther i perioder af sit liv var truet på livet.

Så kæmper vi da som kristne af al kraft imod døden, denne sidste fjende. Men når den uundgåeligt kommer en gang, kan troen sige: Jeg har Kristus, så det værste er ikke at dø, men det værste er at gå glip af livet hos Gud, fordi man her i livet var uden tro på Jesus.

Lad så djævle myldre frem på jord, true og rase imod os. Mørkets drot har fået sin dom, da Krist til jorden kom.

...og tager de vort liv, gods, ære, barn og viv, lad fare i Guds navn, dem bringer det ej gavn, Guds rige vi beholder. (DDS 295)

Netop fordi den levende tro på Jesus ikke er en åndelig kraftpræstation, men en gave, som skænkes gratis, skal vi, der så ofte gribes af afmagt, ikke yde de sidste kræfter, der er i os for at tro.

Den, der i sin afmagt kommer til Jesus, tror, og den, der tror, møder ingen nød, som er uvedkommende for Jesus. Derfor er dagens evangelium — og evangeliet i det hele taget — en eneste stor indbydelse til at komme til Jesus. Ingen nød er så stor, at han ikke kan hjælpe.

Og i øvrigt spiller Jesus ikke fornærmet over for dem, som først søger ham som sidste udvej. Det er kvinden med blødningerne et enestående eksempel på. Ifølge Markus har hun konsulteret mange læger, brugt alle sine penge på det, men uden at hun er blevet hjulpet, det var snarere blevet værre med hendes 12 år gamle sygdom.

Hvor flosset hendes tro end har været i kanterne — hun kendte i hvert fald hverken betydningen af Jesu død og opstandelse eller trosbekendelsen — så ejer hun alligevel den frelsende tro. For hun kommer til Jesus i sin nød.

Med den tro stjæler hun sig til helbred hvilket hun dog ikke bebrejdes af Jesus for. Tværtimod hører hun af hans mund de vidunderlige ord: Vær frimodig, datter, din tro har frelst dig.

Ingen fornærmethed fra Jesu side, ingen bebrejdelser, ingen forkastelse. For den, der kommer til Jesus, tror.

Selv om der er nok af stemmer i og omkring os, som forsøger at bilde os ind, at vi først skal komme til Jesus, når vi har rene motiver, er Jesu modtagelse af alle, der om til ham, et demtelligt herpå.

Til de mennesker, der i alt for lang tid har undgået Jesus, og hvor det nu derfor synes at blive sværere og sværere at komme til ham, skønt nøden ikke er blevet mindre med årene, siger kvinden:

— Gør som mig. Det er nemlig bedre at komme til ham som den sidste udvej, end slet ikke at komme!